

RETTEEN I HOLBÆK DOM

afsagt den 7. november 2019

Sag BS-29423/2019-HBK

A
(advokat Tobias Lundholm Stadarfeld Jensen)

og

B

mod

Region Hovedstaden
(advokat Henrik Perregaard)

Denne afgørelse er truffet af retsassessor C.

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag vedrører spørgsmålet om lovligheden af 3 bæltefikseringer af A henholdsvis

Den 10. oktober 2017 kl. 13.50 til den 11. oktober 2017 kl. 9.12

Den 26. januar 2019 kl. 21.30 til den 27. januar kl. 08.05. Der har derudover været anvendt fodrem fra den 26. januar 2019 kl. 21.40 til den 27. januar 2019 kl. 07.30.

og

Den 31. januar 2019 kl. 17.12 til den 31. januar 2019 kl. 18.42. Der var derudover anvendt remme.

Det Psykiatriske Patientklagenævn har den 31. maj 2019 truffet afgørelse herom.

Spørgsmålet om eventuel erstatning er udskudt til efterfølgende behandling.

Påstande:

A har principalt fremsat påstand om, at behandlingen af hans klage over bæltefikseringen den 10. oktober 2017 hjemvises til behandling ved Det Psykiatriske Patientklagenævn, således at nævnet behandler lovligheden af tvangsfikseringens iværksættelse, subsidiært at iværksættelsen af fikseringen kendes ulovlig.

A har fremsat påstand om, at bæltefikseringen den 26. januar 2019 kendes ulovlig.

A har fremsat påstand om, at Det Psykiatriske Patientklagenævns afgørelse vedrørende bæltefikseringen den 31. januar 2019 stadfæstes.

Region Hovedstaden har fremsat påstand om, at Det Psykiatriske Patientklagenævns afgørelse vedrørende bæltefikseringerne den 10. oktober 2017 og den 26. januar 2019 stadfæstes, og at bæltefikseringen den 31. januar 2019 kendes lovlig.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Det Psykiatriske Patientklagenævn har behandlet sagen. Det fremgår af Det Psykiatriske Patientklagenævns afgørelse af 31. maj 2019, at:

"...Afgørelse fra Det Psykiatriske Patientklagenævn

Klage fra A, cpr-nr. ...

Afgørelser i din klagesag

Tvangsfiksering iværksat den 10. oktober 2017

Det Psykiatriske Patientklagenævn konstaterer, at iværksættelsen af tvangsfikseringen med bælte den 10. oktober 2017 kl. 13.46 er foretaget i forbindelse med overflytning fra afsnit V til afsnit X og med dit samtykke og hjemmel i forældreansvarsloven. Det Psykiatriske Patientklagenævn kan derfor ikke tage stilling til iværksættelsen.

Det Psykiatriske godkender overlægens beslutning om, at du fortsat har været tvangsfikseret med bælte efter overflytning til afsnit X den 10. oktober 2019 fra kl. 13.50 til den 11. oktober 2017 kl. 09.12 (tidspunkt fra tvangsprotokol).

....

Tvangsfiksering iværksat den 26. januar 2019

Det Psykiatriske Patientklagenævn godkender overlægens beslutning om, at du har været tvangsfikseret med bælte fra den 26. januar 2019 kl. 21.30 til den 27. januar 2019 kl. 08.05, og at der foruden bælte har været anvendt fodrem fra den 26. januar 2019 kl. 21.40 til den 27. januar 2019 kl. 07.30.

Tvangsfiksering den 31. januar 2019

Det Psykiatriske Patientklagenævn godkender ikke overlægens beslutning om, at du har været tvangsfikseret med bælte fra den 31. januar 2019 kl. 17.12 til den 31. januar 2019 kl. 18.42, og at der foruden bælte har været anvendt remme fra den 31. januar 2019 kl. 17.12 til den 31. januar 2019 kl. 18.42.

Afgørelserne er truffet af et enigt nævn.

...

Begrundelser

Tvangsfiksering iværksat den 10. oktober 2017

Det fremgår af journalen for den 10. oktober ført kl. 14.42, at da det ikke er lykkedes at motivere dig til frivillig overflytning til X, er det ved konference med overlæge D og i samråd med din mor, B vurderet, at overflytningen må ske med tvang på forældreansvarsloven. Du tvangstilbageholdes derfor på forældreansvarsloven med henblik på overflytning.

Ligeledes er det noteret i journalen, at det vurderes som mindste middel i denne overflytning, at du overflyttes liggende i seng fikseret med bælte, mens selve overflytningen står på. Dette også grundet din tidligere meget voldsomme udadreagerende adfærd med risiko for at skade dig selv og personale. Dette er din mor ligeledes informeret om ved overlæge D og har samtykket hertil.

Nævnet har konstateret, at tvangsprotokol skema 3 er udfyldt og påført "forældreansvarsloven".

Din nu oplyste på Patientklagenævnets møder, at det var under falske forudsætninger, at du havde samtykket, idet du og A var stillet i udsigt, at der var bedre forhold på afsnit X.

Uanset dette er det samlet set nævnets opfattelse, at iværksættelsen af tvangsfikseringen har fundet sted efter forældreansvarsloven med din mors samtykke og ikke i medfør af psykiatrilovens § 14, stk. 2, der er vedlagt.

Nævnet afviser derfor at tage stilling til iværksættelsen af tvangsfikseringen med bælte den 10. oktober 2017 kl. 13.46 på afsnit V og indtil overflytningen til afsnit X var foretaget den 10. oktober 2019 kl. 13.50.

Tvangsfikseringen efter overflytning til X

Nævnet har konstateret, at det fremgår af journalnotat for den 10. oktober 2017 ført kl. 13.52, at du er modtaget i afsnit X i seng liggende i bælte fra V kl. 13.50 samtidig med, at du fastholdes af personale.

Nævnet har i den forbindelse konstateret, at tvangsfikseringen med bælte fortsættes efter overflytningen til afdeling X og ophører den 11. oktober 2017 kl. 09.12.

Nævnet finder, at den fortsatte tvangsfiksering efter overflytning til afdeling X er besluttet efter psykiatriloven og var nødvendig for at afværge, at du eller andre var i nærliggende fare for at få skader på legeme eller helbred.

Nævnet har vurderet, at betingelserne for den fortsatte tvangsfiksering med bælte på X har været opfyldt. Se psykiatrilovens § 14, stk. 2.

Din mor har i sin klage udførligt redegjort for overflytningen, og har herunder oplyst, at du efter overflytningen var chokeret, uforstående og dybt rystet over håndteringen af dig. Du var meget voldsomt traumatiseret, og sad efterfølgende i din seng med et stirrende stift blik.

I journalen for den 10. oktober 2017 er det beskrevet, at du er skrigende, råber at du vil dø, og du slår ud efter personalet. Du er meget opkørt og i en affekttilstand, der kan sidestilles med psykose.

Nævnet finder på denne baggrund, at psykiatrilovens betingelser for fortsat at tvangsfiksere dig, efter, at du var modtaget i afdeling X var opfyldt.

Nævnet har også vurderet, at kravet om mindst indgribende foranstaltning i forhold til den fortsatte tvangsfiksering med bælte på afsnit X var opfyldt.

Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at du tilbydes saftvand og magnum is, men du afviser, og der kan ikke indgås alliance med dig. Du modtager beroligende medicin med injektion Diazepam efter forældreansvarsloven. Videre er du fastholdt og forsøges sluppet herfra kl. 14.04, men du slår dig voldsomt i hovedet og på brystkassen, forsøger at komme ud af bæltet, er skrigende og forsøger at kvæle dig selv med hænderne på hals og med hænderne på mund og næse. Du fastholdes igen kl. 14.07, da det vurderes, at du er til fare for dig selv.

Tvangsfikseringens udstrækning

Nævnet oplyser, at tvangsfiksering undtagelsesvist kan anvendes ud over nogle få timer, hvis der er væsentlige grunde til at forsætte tvangsfikseringen, herunder hensynet til patientens eller andres liv, førlighed eller sikkerhed tilsiger dette. Se psykiatrilovens § 14, stk. 3, der er vedlagt.

Nævnet har vurderet, at fikseringen med bælte ikke har varet i længere tid end nødvendigt.

Nævnet har lagt vægt på, at det fremgår af journalen ført kl. 16.06, at læge tilkaldes til afdelingen. Du er forsøgt motiveret til at forholde dig i ro, og du har fået Stesolid uden effekt. Det beskrives, at du slår dig selv og forsøger at strangulere dig selv. Du råber, at du vil dø og slå personalet ihjel, og du slår ud efter personalet, som nærmer sig sengen. Du forsøges motiveret til at tage beroligende medicin, men du ønsker ikke dette. Du får herefter beroligende medicin med tvang.

Af tvangsprotokol, skema 3A ses, at der har været lægeligt tilsyn den 10. oktober 2017 kl. 18.15 og kl. 21.00.

Der er intet journalnotat for tilsynet kl. 18.15, men af journalnotatet ført kl. 01.15 vedrørende tilsynet kl. 21.00 fremgår, at du har sovet, og at lægen bliver tilkaldt til afdelingen, da du er vågnet.

Der er således en formodning for, at du sov ved tilsynet kl. 18.15, og nævnet oplyser i den forbindelse, at en patient, der sover, ikke skal vækkes i forbindelse med et lægeligt tilsyn. Tilsynet skal foretages, så snart patienten igen er i vågen tilstand. Dette ses du at være kl. 21.00.

Ved tilsynet kl. 21.00 har lægen beskrevet i journalen, at du stadig skriger, at du vil dø, og du tager dig til halsen. Lægen forsøger at tale dig til ro og forsøger at motivere dig til, at du kan tages ud af bæltet. Du er stadig meget forpint og udadreagerende, og det er ikke muligt at lave aftaler med dig, hvorfor bæltet bibeholdes.

Nævnet finder ikke, at der på dette tidspunkt kunne have været anvendt et mindre middel end tvangsfiksering.

Af journalnotatet fremgår videre, at du efter midnat tilses igen, men du sover, og af journalnotat ført den 11. oktober 2017 kl. 08.50, at du lige er vågnet. Du ligger roligt, og bæltet løsnes kl.09.13, hvor du efterfølgende går op og spiser noget af den tilbudte mad og drikker lidt saft.

Nævnet har således kontrolleret, at der er foretaget lægelige tilsyn i overensstemmelse med psykiatrilovens bestemmelser i den periode, som tvangsfikseringen har varet. Se psykiatrilovens § 21, stk. 4, der er vedlagt.

Nævnet finder på denne baggrund, at iværksættelsen af tvangsfikseringen med bælte den 10. oktober 2017 kl. 13.46 skete i medfør af forældreansvarsloven i forbindelse med overflytning fra afsnit V til afsnit X, hvorfor nævnet ikke kan tage stilling til iværksættelsen.

Nævnet godkender den fortsatte tvangsfiksering med bælte efter overflytning til afsnit V kl. 13.50 og indtil ophør den 1. oktober 2017 kl. 09.12 (tidspunkt fra tvangsprotokol).

...

Tvangsfiksering iværksat den 26. januar 2019 kl. 21.40

Tvangsfikseringens iværksættelse

Nævnet har vurderet, at betingelserne for iværksættelse af tvangsfiksering med bælte og efterfølgende med fodrem har været opfyldt. Se psykiatrilovens §§ 14, stk. 2 og 15, stk. 2.

Nævnet har samlet set vurderet, at det var nødvendigt at bæltefikserer dig for at afværge, at du eller andre var i nærliggende fare for at få skader på lemme eller helbred.

Din mor har i klagen anført bl.a., at din medicin fratages dig efter nævnets tilsidesættelse af beslutning om tvangsbehandling, og at du den 26. januar 2019 får det psykisk og fysisk meget dårligt med begyndende abstinenser, hvilket udvikler sig til en konflikt, hvor personalet tilkalder politiet. Tilkaldelsen af politiet medvirker efter din mors vurdering til at optrappe konfliktsituationen, da du udvikler tiltagende angst ved tilstedeværelsen af fire politibetjente, herunder bliver situationen yderligere optrappet af, at fire uniformerede politibetjente deltager i bæltefikseringen.

Din mor gjorde på Patientklagenævnets møde rede for, at det var hendes opfattelse, at man kunne have håndteret situationen anderledes.

Af journalnotatet ført kl. 00.45, der omhandler episoden, beskrives bl.a., at lægen kontaktes kl. 20.40 af afdelingen, da du er i affekt, og har været både verbalt og fysisk truende over for kontaktpersonen og slået ud efter denne.

Ved lægens ankomst trykkes der alarm, og personalet og alarmholdet er nødsaget til at holde døren til dit værelse, hvorfra der høres høje skingre skrig og brøl, samt lyde af ting, der bliver kastet mod døren. Politiet ankommer, hvilket

du informeres om, og da politiet åbner døren til værelset, kaster du en skraldespand mod den forreste betjent. Du er nøgen og du råber, at du vil slå alle ihjel. Du fastholdes, men fremkommer fortsat med trusler om at dræbe alle tilstedeværende. Lægen vurderer, at du er særdeles farlig for både dig selv og dine omgivelser, hvorfor der anlægges bælte.

Ifølge mindste middels princippet skal personalet desuden have forsøgt at begrænse og korrigere din aktivitet, have forsøgt at tale dig til ro og have tilbudt dig frivilligt at tage beroligende medicin, før du bliver fikseret.

Opfyldelse af mindste middels princippet kræver, at disse tre betingelser er opfyldt, eller at det i journalen er beskrevet, hvorfor betingelserne ikke har kunnet opfyldes.

Nævnet har vurderet, at kravet om mindst indgribende foranstaltning i dit tilfælde har været opfyldt.

Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at du blev forsøgt talt til ro, du blev fastholdt, og du blev tilbudt beroligende medicin i form af tablet Zyprexa 10 mg, som du indvilgede noget modvilligt i at tage. Du var dog fortsat voldsomt udadreagerende og truende.

Nævnet har vurderet, at anvendelsen af en fodrem var nødvendig, fordi du fortsat var voldsomt urolig og kæmpede for at frigøre dig af bæltet, herunder sparkede du vildt efter to betjente og slog ud efter to andre, da betjentene forsøger at løsne grebet om dine hænder og fødder.

Nævnet har kontrolleret, at overlægen snarest efter, at tvangsfikseringen blev iværksat, og fodremmen blev anlagt, tog stilling hertil jf. psykiatrilovens § 4a. Det fremgår således af journalen og af tvangsprotokol, skema 3A, at overlægen den 26. januar 2019 har taget stilling til anvendelse af bælte og fodrem.

Nævnet finder samlet set, at betingelserne i psykiatriloven for at tvangsfiksere dig på grund af farlighed var opfyldt.

Tvangsfikseringens udstrækning

Tvangsfiksering kan undtagelsesvist anvendes ud over nogle få timer, hvis der er væsentlige grunde til at forsætte tvangsfikseringen, herunder hensynet til patientens eller andres liv, førlighed eller sikkerhed tilsiger dette. Se psykiatrilovens § 14, stk. 3, der er vedlagt.

Nævnet har vurderet, at fikseringen med bælte og fodrem ikke har varet i længere tid end nødvendigt.

Nævnet har lagt vægt på, at det fremgår af journalen, at du ved lægelige bælte-tilsyn kl. 23.30 ifølge oplysningerne i journalen ført kl. 01.04 var faldet i søvn. Den faste vagt blev orienteret om, at kontakte lægen, når du vågnede. Lægen har videre noteret, at det er konfereret med bagvagten, at bæltet ikke løsnes, mens du sover.

Der er ikke notat i journalen om, hvornår du er blevet løsnet af bæltet og fodremmen

Nævnet har således kontrolleret, at der er foretaget lægelige tilsyn jævnt fordelt i overensstemmelse med bestemmelserne i psykiatriloven i den periode, som tvangsfikseringen har varet. Se psykiatrilovens § 21, stk. 4, der er vedlagt.

Nævnet godkender tvangsfikseringen med bælte fra den 26. januar 2019 kl. 21.30 til den 27. januar 2019 kl. 07.30, og at der foruden bælte blev anvendt en fodrem fra den 26. januar 2019 kl. 21.40 til den 27. januar 2019 kl. 08.05.

Tvangsfiksering den 31. januar 2019

Tvangsfikseringens iværksættelse

Nævnet har konstateret, at tvangsfikseringen sker i forbindelse med overflytning til sikret institution. Dette fremgår af de udfyldte tvangsprotokoller vedrørende tvangsfikseringen med bælte, remme og handsker.

Nævnet har imidlertid vurderet, at betingelserne for iværksættelse af tvangsfiksering med bælte, hånd- fodremme har været opfyldt. Se psykiatrilovens §§ 14, stk. 2 og 15, stk. 2.

Der er udfærdiget 3 tvangsprotokoller, skema 3A vedrørende tvangsfikseringen den 31. januar 2019. – et for fikseringen med bælte, 1 for anvendelsen af remme og 1 for anvendelse af handsker.

Nævnet har taget til efterretning, at overlægen, der havde besluttet tvangsfikseringen, på Patientklagenævnets møde oplyste, at der ikke havde været anvendt handsker i forbindelse med fikseringen. Dette fremgik heller ikke af journalen, og det var således en fejl, at der var udfyldt en tvangsprotokol for anvendelse af handsker.

Nævnet har samlet set vurderet, at det var nødvendigt at bæltfikserer dig for at afværge, at du eller andre var i nærliggende fare for at få skader på legeme eller helbred.

Din mor har i sin klage påpeget, at bæltfikseringen er nøje planlagt ned til mindste detalje for at kunne gennemføre en formandsbeslutning om en anbringelse på den særligt sikrede institution Y på ..., og oplyser, at formands-

beslutningen og anbringelsen på den særligt sikrede institution var ulovlig ifølge Ankestyrelsens afgørelse af 9. april 2019. Derfor finder din mor, at bæltefiksering og fiksering med hånd- og fodremme heller ikke kunne være lovlig.

I journalnotat af 31. januar 2019 ført kl. 20.00 har overlægen bl.a. noteret, at det besluttes, at du skal anbringes kl. 17.00, hvor sagsbehandleren fra kommunen vil give dig besked. Der vil desuden blive rekvireret en ambulance og politi, da du ved tidligere overflytning har reageret voldsomt og personfarligt.

Videre beskrives det i journalnotatet, at da sagsbehandleren fra kommunen har oplyst dig om beslutningen om en akut anbringelse, reagerer du ved at begynde at smide med ting, slå og sparke ud omkring dig. Du bliver derfor fastholdt på sengen og overflyttes til ambulancens bære kl. 17.12. På grund af din voldsomhed og tidligere erfaringer vurderes det uforsvarligt ikke at bæltefikse dig både med bælte, hånd- og fodremme. Der gives akut beroligende tvangsmedicin tablet Serenase 2,5 mg kl. 17.14.

Nævnet finder samlet set, at betingelserne i psykiatrilovens § 14, stk. 2, jf. stk. 1 for at tvangsfikse dig med bælte, hånd- og fodremme var opfyldt på tidspunktet for beslutningen, hvor du stadig befandt dig på den psykiatriske afdeling.

Ifølge mindste middels princippet skal personalet desuden have forsøgt at begrænse og korrigere din aktivitet, have forsøgt at tale dig til ro og have tilbudt dig frivilligt at tage beroligende medicin, før du bliver fikseret.

Opfyldelse af mindste middels princippet kræver, at disse tre betingelser er opfyldt, eller at det i journalen er beskrevet, hvorfor betingelserne ikke har kunnet opfyldes.

Nævnet har vurderet, at kravet om mindst indgribende foranstaltning i dit tilfælde ikke har været opfyldt.

Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, at det ikke er dokumenteret i journalen, at personalet har forsøgt at tale dig til ro, eller at dette var uigennemføreligt. Herunder er det ikke godtgjort, at en tvangsfiksering ikke kunne have været undgået ved, at personalet havde forsøgt at orientere dig om, at du skulle overflyttes til sikret institution og havde beroliget dig i den henseende. Det er heller ikke i journalnotatet godtgjort, at du er blevet korrigeret, og tilbudt beroligende medicin, inden du blev tvangsfikseret. Den beroligende medicin blev ifølge journalen givet efter, at du var blevet overført til ambulancens bære.

Det forhold, at kommunens sagsbehandler har oplyst dig om beslutningen om en akut anbringelse, som du reagerer på, ligesom det forhold, at man ved tidli-

gere overflytning har erfaring for, at du har reageret voldsomt og personfarligt, finder nævnet ikke på tilstrækkelig vis opfylder kravet om mindst indgribende foranstaltning. Se psykiatrilovens § 4, der er vedlagt.

Nævnet har i den forbindelse lagt vægt på, jf. ovenfor, at det ikke er dokumenteret, at der er gjort, hvad der var muligt for at opnå din frivillige medvirken, eventuelt ved at give dig en passende betænkningstid i forbindelse med oplysninger om overflytningen til sikret institution.

Nævnet er opmærksom på, at tvangsfikseringen med bælte- hånd- og fodremme ophørte den 31. januar 2019 kl. 18.42.

Nævnet godkender på ovenstående baggrund ikke, at du efter psykiatriloven var tvangsfikseret med bælte- hånd- og fodremme den 31. januar 2019 fra kl. 17.12 til den 31. januar 2019 kl. 18.42.

Det bemærkes, at når nævnet ikke godkender iværksættelse af tvangsfikseringen, så godkender nævnet heller ikke dennes udstrækning.

Nævnets behandling

Nævnet har modtaget din klage med bilag den 9. maj 2019, herunder en lægeerklæring af 22. maj 2019 fra overlæge D og overlæge E.

Der forelå samtykkeerklæring af 10. januar 2019 fra dig til, at din mor, B varetager dine interesser i forbindelse med din indlæggelse på psykiatrisk afdeling.

Du og din mor, B har fået kopi af alle papirer sammen med indkaldelsen til mødet.

Nævnet har behandlet din klage på sit møde den 28. maj 2019. I nævnets behandling af sagen deltog formand Charlotte Galbo, lægeligt medlem Henrik Kai Francis Lublin og SIND-medlem Arnfinn Thorsteinsson.

Du deltog ikke i Patientklagenævnets møde.

Din mor deltog i Patientklagenævnets møde.

F fra Sind deltog som bisidder.

Din patientrådgiver G deltog også i Patientklagenævnets møde.

For Børne- og Ungdomspsykiatrisk Center - Afdeling Glostrup mødte overlæge E.

På mødet præsenterede formanden for Patientklagenævnet nævnets medlemmer og gennemgik sagens papirer, herunder din mors klager på dine vegne efter fuldmagt over tvangsfikseringer den 10. oktober 2017, den 16. oktober 2018, den 7. januar 2019, den 27. januar 2019 og den 31. januar 2019. Formanden for Patientklagenævnet oplyste, at nævnet ved sin afgørelse sendt den 25. januar 2019 havde truffet afgørelse vedrørende tvangsfikseringen den 7. januar 2019. Formanden for Patientklagenævnet orienterede i øvrigt om, at klager over personalets adfærd kunne indgives til Centerledelsen og klager over den lægefaglige vurdering kunne indbringes for Styrelsen for Patientklager.

Din mor oplyste på mødet, at du ikke var blevet tilsendt mødeindkaldelse og sagens papirer.

Nævnsformanden undersøgte dette efter mødet og kunne konstatere, at det var noteret i journalen, at mødeindkaldelse og mødepapirer var tilsendt dig digitalt den 23. maj 2019 og leveret samme dag.

Din mor fortalte generelt, at du var blevet traumatiseret og havde mistet dit sprog på grund af de foretagne tvangsfikseringer. På bostedet havde man fortalt din mor, at du stadig var påvirket af, at du havde været fikseret. Du var meget skrøbelig, og du for sammen, hvis en politibil kørte forbi udenfor, idet du var bange for at blive hentet. Du var først nu begyndt at åbne op for, hvad du havde oplevet ved bæltefikseringerne. I det hele syntes din mor ikke, at bæltefikseringerne i forhold til dig kunne forsvares.

Bisidderen nævnte, at for din mor, stod alle de i klagen nævnte episoder i skarp kontrast til det lange forløb, som hun havde haft med dig. Der havde været tale om et langt forløb, hvor du havde været forholdsvis rolig, og hvor din mor havde kunnet håndtere dig, når du var voldsom.

Ad tvangsfiksering iværksat den 10. oktober 2017

Formanden for Patientklagenævnet læste højt fra journalen, hvoraf sås, at overflytning fra afsnit V til afsnit X var sket i samråd med dig og bostedet efter forældreansvarsloven. Ligeledes var det noteret i journalen, at tvangsoverflytningen var sket som mindste middel i seng med bælte, mens selve overflytningen stod på. Dette var din mor informeret om ved overlæge D og havde samtykket til.

Din mor oplyste, at samtykket var givet under falske forudsætninger, idet du og din mor var blevet stillet i udsigt, at der var meget bedre forhold for dig på afsnit X, hvilket havde kunnet afhjælpe det forhold, at overflytningen skete

med tvang. Du havde på det pågældende tidspunkt været medicinkrævende, og lidt medicin i form af en lav dosis Risperdal eller Abilify ville kunne have afhjulpet din angst.

Overlægen sagde, at du havde fået et bedre funktionsniveau på afsnit X. Du var begyndt at tale sammenhængende, du havde været ude, og du havde fået det så godt, at du kunne komme på et bosted. På afsnittet havde man set en dreng, der var kommet i klemme mellem mor og kommune. Afsnittet havde stået på sidelinjen. Mor ville have dig hjem, og det var overlægens opfattelse, at du var en følelsesmæssig klemt dreng, hvilket havde været årsagen til dine affektudbrud. Du havde været en dreng i et stort spændingsfejl, og derfor havde du været meget følsom over for selv små ændringer. Overordnet set var du en meget klemt dreng.

På formanden for Patientklagenævnets oplysning om, at det stod i tvangsprotokollen, at der havde været et lægeligt tilsyn kl. 18.15, men der var i journalen ikke notat om tilsynet, svarede overlægen, at du havde sovet, da tilsyn skulle foretages, og tilsyn var derfor sket, da du igen kl. 21.00 var i vågen tilstand.

...

Tvangsfiksering iværksat den 26. januar 2019

Din mor sagde, at hun ikke havde haft kontakt med dig på det tidspunkt. Hun havde haft en samtale med sygeplejersken og forsøgt at få en dialog over telefonen, idet hun havde været bekymret over, at man seponerede medicinen. Hun havde fået at vide, at du havde været i affekt, men da man også havde omtalt hende som værende i affekt, tænkte hun, at så skulle der ikke så meget til at vurdere, at du var i affekt. Din mor havde kunnet se på sin telefon, at du havde prøvet at komme i kontakt med hende flere gange i løbet af aftenen.

Din mor udtrykte, at man kunne have håndteret situationen anderledes. Man burde ikke have taget medicinen fra dig fra det ene øjeblik til det andet, og der havde ikke været grund til at tilkalde politiet. Din mor opfattede det forhold, at man havde tilkaldt politiet, som en optakt til anbringelsen, der skete et par dage efter, idet der var foretaget en politianmeldelse om vold og trusler om vold. Medicinen burde have været nedtrappet, og det havde været uforsvarligt helt at udtrappe dig af medicinen.

Overlægen udtalte, at ud fra et lægeligt perspektiv havde nedtrapping af din medicin været at foretrække, men når Det Psykiatriske Patientklagenævn traf afgørelse om tilsidesættelse af en beslutning om tvangsbehandling, ophørte man med medicineringen, og medicinering kunne derefter kun fortsættes på frivillig basis. På baggrund af historikken ville man ikke begynde at tilbyde dig medicin, idet muligheden i den konkrete situation for, at du ville samarbejde

om at tage medicin frivilligt ikke var til stede, og da tale om medicin ville udløse et affektudbrud. Selv mindre ting udløste affektudbrud, og det var ikke muligt på baggrund af dit affektmønster at indgå i en frivillig dialog om medicin med dig.

Tvangsfiksering den 31. januar 2019

Overlægen oplyste på forespørgsel fra formanden for Patientklagenævnet vedrørende den udfyldte tvangsprotokol for tvangsfiksering med handsker, at dette var en fejl. Du havde ikke fået handsker på. Overlægen havde ikke kommentarer til udstrækningen af tvangsfikseringen.

Din patientrådgiver havde ingen yderligere bemærkninger...”

Retten har beskikket advokat Tobias Lundholm Stadarfeld Jensen for A.

Forklaringer

Der er afgivet forklaring af B og overlæge E.

B har supplerende forklaret blandt andet, at A har været kendt i psykiatrien siden 2010. I 2011 var han dagindlagt med henblik på udredning for autisme, og fik diagnosen infantil autisme. I 2012 havde de udkørende besøg fra psykiatrien i hjemmet. Derefter havde de ikke kontakt med psykiatrien før 2017, hvor A 3 gange indlægges akut på afd. V, herunder i forbindelse med at han blev anbragt udenfor hjemmet i maj 2017.

Han var i en positiv udvikling i hjemmet. Han var i trivsel og var fysisk sund og rask, da han blev anbragt. Han kræver støtte til alt, og kræver derfor meget støtte, når han er i trivsel. Han fik en gang imellem affektudbrud, hvor han kunne skubbe til ting eller vælte noget, men han gik ikke efter personer. Hun har håndteret det ved enten at ignorere ham eller ved at holde ham alt efter situationen.

Vedrørende bæltefikseringen den 10. oktober 2017

Hun havde samtykket til, at As medicin blev sat til en dosis på 5,5 milli-gram. Han var blevet udtrappet nogle måneder forud for anbringelsen. I slutningen af maj 2017 var han blevet sat på 5 milligram abilify, selv ham ikke kan tåle det i den dosis. Han fik bivirkninger og blev dårlig af det. Han fik smerter i hovedet, rastløshed og søvnløshed. Han stoppede med at tage det og blev meget dårlig på 4 – 5. dagen. Derfor blev han udadreagerende. I perioden fra juli til september 2017 blev han genindlagt på V 3 gange. Hver gang blev han sat på 5 milligram igen. De 2 første gange blev han meget dårlig. Hun ved ikke om han blev udadreagerende. Den 3. gang var han tæt på at løbe ud foran en bil. Der blev derfor taget beslutning om, at han den 3. gang skulle indlægges. Han bliver tiltagende angst efter den sidste indlæggelse. De forsøgte ikke at give ham andet medicin. De fjernede i stedet han medicin og han fik det tiltagende værre.

Han kunne ikke overføres til en åben afdeling på Z, da han ikke ville samtykke i det.

Han skulle flyttes fra afdeling V til afdeling X. De planlagde bæltefiksering i forbindelse med overflytningen.

A havde i forbindelse med episoden i Ikea i maj 2017 oplevet en fiksering lige da han kom til afdeling V, men havde ellers ikke oplevet at blive bælte-fikseret. Hun havde af overlægen fået at vide, at man ville kunne komme til at bruge magt for at overflytte ham. Hun husker ikke, at der blev sagt bæltefiksering. Hun kan ikke huske præcist, hvad der blev sagt. Hun samtykkede til overflytningen til afdeling X, idet man havde stillet hende i udsigt, at han ville få mere hjælp på X. Hun har ikke samtykket i, hvordan man ville få ham derover, kun hvilken dato. Hun havde fået at vide, at det kunne komme på tale at anvende magt, men ikke hvilken. Hun var ikke klar over, at der ville blive tale om bæltefiksering. Hun havde alene fået at vide, at han ville blive overflyttet med magt, hvis han ikke ville medvirke, og det havde hun samtykket i, men hun vidste ikke, at der ville blive tale om fiksering. Hun var ikke klar over konsekvenserne af det.

Hun så ham ikke under fikseringen.

Hun besøgte ham, men måtte ikke komme ind til ham. Hun kunne høre at han skreg. Det var nærmest primalskrig. Det var i dagtimerne.

Hun så ham først en eller to dage senere. Han var en helt anden dreng end før overflytningen. Han havde stirrende blik, og spurgte hende, om hun var ude på at traumatisere ham. Hun var meget hos ham, da hun først fik kontakt med ham igen. Hun overnattede der og fik ham i bad en enkelt gang.

Han havde et godt forhold til personalet på V, men på X stirrede han bare på dem. De kan ikke komme i kontakt med ham. Hun besøgte ham dagligt i 2 uger, men efter 2 uger var hans tilstand så dårlig, at hun heller ikke kunne komme i kontakt med ham. A holdt helt op med at tale efter et par uger på X. Hun mener, at han er blevet traumatiseret på grund af overflytningen. Hun havde løbende kontakt med en patientvejleder, der fortalte hende, at hun havde samme rettigheder til at klage under forældreansvarsloven som under psykiatriloven.

Vedrørende den 26. januar 2019

Den eneste bæltefiksering hun selv har set er den, der skete den 7. januar 2019. Hun oplevede at personalet optrappede konflikten, i stedet for at ignorere ham eller nedtrappe konflikten. A blev bæltefikseret 3 gange i januar 2019. Den 26. januar så hun det ikke selv, og ved ikke hvordan konflikten opstod. Det står der ikke noget om i journalen. A havde ringet til hende tidligere på dage og havde sagt at han var dårlig. Det kan skyldes, at han ikke kan tåle at stoppe med medicin uden nedtrapning.

Overlæge E har forklaret blandt andet, at hun er overlæge ved Hun overtog behandlingsansvaret for A i oktober 2018 indtil udskrivningen i januar 2019. Hun er på afdeling X.

Vedrørende den 10. oktober 2017 kan hun kun henholde sig til det, der er skrevet i journalmaterialet.

Den 31. januar 2019 skulle A udskrives og overflyttes til institution Y. Han blev overflyttet i ambulance med 2 reddere og politiet og As sagsbehandler var til stede.

Beslutningen om fiksering blev truffet af vidnet på baggrund af As ad-færd. Han fik læst formandsbeslutningen om akut flytning op, og begyndte at skrigе højt og slår ud efter andre.

De ved, at det er en stressende situation for A. Overlægen var ikke med ved oplæsning af beslutningen, men personalet var med inde hos A, da sagsbehandleren læste afgørelsen op. Personalet var der for at skærme sagsbehandleren, da A kan reagere personfarligt. Hun kunne høre, at A skreg. Det var en situation ud over det sædvanlige, men det var hans faste sagsbehandler, som han havde kontakt med og en relation til, der fortalte ham det. Undervejs, imens han var fikseret, faldt han til ro, og holdt en sygeplejeske i hånden. Man løste ikke fikseringen, da hans affekturve ikke var faldet. Det var en sikkerhedsvurdering, da der var tale om en transportsituation. En ambulance er ikke et sikret rum. Det ville være for farligt for ham selv. Man løsner ikke for tidligt, da det så bare kan starte forfra. A kunne ikke tales ned i en sådan stresssituation, men de forsøgte det, og han var skærmet i forhold til andre. Medicin virker ikke med et samme på A. Derfor endte det med den fysi-ske tvangsfiksering.

Vedrørende fikseringen den 26. januar 2019 forklarede vidnet, at politiet kommer på den børnepsykiatriske afdeling de 5 – 7 gange om året. Det gør de, når det vurderes, at det ellers ville være for farligt for barnet eller personalet.

Det er nu besluttet, at man ikke anvender skjolde i børnepsykiatrien. Hvis en patient har en farlig genstand, som de kan kaste med, kan personalet ikke gå ind til patienten. De tilkalder politiet, fordi politiet har en anden uddannelse end personalet. Politiets udstyr er også helt anderledes. A var i affekt, havde taget sit tøj af og tisede, så der var meget vådt.

Parternes synspunkter

A har i sit processkrift anført blandt andet:

"... 1. Vedr. bæltefikseringen den 10. oktober 2017:

...

Anbringender:

Klager forstår Patientklagenævnet afgørelse af 31. maj 2019 således, at patientklagenævnet har fundet, at klagen over tvangsfikseringens iværksættelse, var at afvise, idet klagers mor (forældremyndighedsindehaveren) havde samtykket til tvangsfikseringens iværksættelse.

Som begrundelse anfører nævnet blandt andet (afgørelsens side 2):

“Nævnet har konstateret, at tvangsprotokol skema 3 er udfyldt og påført ”forældreansvarsloven”.

Din nu oplyste på Patientklagenævnets møder, at det var under falske forudsætninger, at du havde samtykket, idet du og A var stillet i udsigt, at der var bedre forhold på afsnit X.

Uanset dette er det samlet set nævnets opfattelse, at iværksættelsen af tvangsfikseringen har fundet sted efter forældreansvarsloven med din mors samtykke og ikke i medfør af psykiatrilovens § 14, stk. 2, der er vedlagt.

Nævnet afviser derfor at tage stilling til iværksættelsen af tvangsfikseringen med bælte den 10. oktober 2017 kl. 13.46 på afsnit V og indtil overflytningen til afsnit X var foretaget den 10. oktober 2019 kl.13.50.”

Det følger af psykiatrilovens § 1, stk. 4, at der ikke foreligger tvang i de tilfælde, hvor en patient er under 15 år og der foreligger informeret samtykke fra forældremyndighedens indehaver.

Bestemmelsen blev indført ved L nr. 579 af 4. maj 2015, fremsat ved lovsforslag nr 137 af 5. februar 2015. Af forslaget almindelige bemærkninger vedr. den foreslåede ordning om mindreårige patienters samtykke afs. 3.1.3 fremgår blandt andet (min understregning):

Ud fra proportionalitetsprincippet skal der være et rimeligt forhold mellem den udøvede tvang og det, der søges opnået med tvanganvendelsen, herunder set i forhold til alvoren af den tilstand, der søges behandlet, og de deraf afledte konsekvenser. Der skal også foretages vurdering i forhold til de konsekvenser, der kan være af at bruge konkrete tvangsindgreb. Jo mere indgribende et tvangstiltag er, og jo yngre den mindreårige patient er, jo mere vil tale for, at det vurderes, om behandlingens formål kan opnås via alternative metoder. Fx bør et alvorligt indgreb som tvangsfiksering i udgangspunktet ikke anvendes over for mindreårige.

Der kan efter det anførte i lovens forarbejde næppe være tvivl om, at loven forudsætter, at tvangsfiksering som "udgangspunkt" ikke bringes i anvendelse overfor mindreårige, idet indgrebet antages at udgøre den mest intensive form for tvang.

Om anvendelse af magt over for mindreårige under 15 år anfører Helle Bødker Madsen og Jens Garde i "Psykiatritret", 2. udg. (2017), side 25-27 samt 49-51 blandt andet (min fremhævning):

"1.2.5. Grundlovsbeskyttelsen

Visse tvangsindgreb efter psykiatrilovens har karakter af administrativ frihedsberøvelse uden for strafferetsplejen i den forstand, som begrebet anvendes i grundlovens § 71, stk. 6. Dette gælder for eksempel tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse, men også andre foranstaltninger, til eksempel tvangsfiksering, aflåsning af døre til sygestuen eller afdelingen, har efter omstændighederne karakter af administrativ frihedsberøvelse i grundlovens forstand. Grundlovens § 71, stk. 2, bestemmer, at administrativ frihedsberøvelse kun kan finde sted med hjemmel i loven. Der gælder således et skærpet hjemmelskrav, som indebærer, at administrativ frihedsberøvelse kun kan finde sted, hvis der foreligger klar lovhjemmel.

...

Selvom tidsfaktoren og intensitetsbetragtninger er et moment, der indgår i vurderingen af, om der foreligger frihedsberøvelse, er udgangspunktet, at selv kortvarige indespærringer er omfattet af begrebet, når der er etableret et varetægtsforhold. Som eksempel kan nævnes, at tvangsfikseringer, f.eks. med bælte, hånd og fodremme, som udgangspunkt er omfattet, selvom indgrebet er af kortere varighed.

Om det tvangsmæssige element kan det siges, at der er tale om frihedsberøvelse, hvis indgrebet mod den pågældendes vilje gennemføres eller kan gennemføres med magt (fysisk tvang), i sidste ende med bistand fra politiet.

...

2.3.2.1 Frihedsberøvelse af mindreårige, der ikke er fyldt 15 år

...

Det skærpede hjemmelskrav efter grundlovens §71, stk. 2, indebærer, at ikke blot selve adgangen til, men også betingelserne for at iværksætte frihedsberøvelse klart skal fremgå af den pågældende lov. Dette krav opfylder psykiatrilovens § 1, stk. 4, ikke. Som nævnt er det formentlig hensigten med bestemmelsen, at forældresamtykke generelt skal være hjemmel for de enkelte magtmidler, f.eks. om indlæggelse og tilbageholdelse på psykiatrisk afdeling kan ske med magt, uanset om den mindreårige er sindssyg eller ej.

Der er heller ikke taget stilling til magtanvendelsens art, f.eks. om magtanvendelsen kan bestå i fiksering, aflåsning af dør el.lign., og udstrækning mv.

...

Sammenfattende kan det ikke antages, at psykiatrilovens § 1, stk. 4, opfylder hjemmelskravet i grundlovens § 71, stk. 2. Magtanvendelse over for patienter under 15 år i forbindelse med indlæggelse og tilbageholdelse på psykiatrisk afdeling kan derfor principielt kun finde sted, hvis der er tale om nødret, eller psykiatrilovens betingelser for tvangsindlæggelse og tvangstilbageholdelse er opfyldt."

Det af forfatterne citerede må forstås således, at der *ikke* med henvisning til forældresamtykke efter psykiatrilovens § 1, stk. 4, kan ske tvangsfiksering mv., uden at psykiatrilovens betingelser herfor er opfyldt. Patientklagenævnets afvisning af at prøve betingelserne for tvangsfikseringens iværksættelse, hviler således efter klagers på en forkert fortolkning af retsvirkningerne af forældremyndighedsindehavers samtykke efter § 1, stk. 4.

Det fremgår af sagen, at beslutningen om iværksættelse af tvangsfiksering var foretaget, inden personalet indfandt sig på klagers stue, og at grundlaget for fikseringens iværksættelse var forældresamtykke, hvilket nævnet også har lagt til grund. Der er således ikke den situationen taget stilling til, hvorvidt klagers konkret opfyldte betingelserne for tvangsfiksering, jf. psykiatrilovens § 14. Det gøres til støtte for den principale påstand om hjemvisning gældende, at patientklagenævnet burde have taget stilling til, hvorvidt betingelserne for fikseringens iværksættelse var til stede, idet betingelserne herfor fortsat skal forelægge, uagtet forældremyndighedsindehaveren har samtykket til tvangen.

Det gøres til støtte for den subsidiaire påstand gældende, at iværksættelsen af tvangsfikseringen er at underkende, allerede fordi fikseringen blev iværksat alene på forældremyndighedsindehaverens samtykke og derved ikke havde hjemmel i psykiatrilovens § 14. Beslutningen om tvangsfiksering var truffet, uden betingelserne for iværksættelsen konkret var opfyldt. Hertil kommer, at det ikke af de fremlagte lægejournaler fremgår, at der var overvejet andre mindre indgribende foranstaltninger end tvangsfiksering, forinden beslutningen om fiksering blev truffet. Når iværksættelsen kendes ulovlig, er den resterende del af fikseringen også ulovlig.

2. Vedr. tvangsfikseringerne foretaget den ... 26. januar 2019:

Klager nedlægger påstand om, at fikseringerne blev iværksat med urette og således er at kende ulovlige, subsidiært at fikseringerne blev opretholdt i længere tid end nødvendigt.

Det gøres gældende, at betingelserne i psykiatrilovens § 14 for at iværksætte og opretholde tvangsfikseringen af klager i de pågældende perioder ikke var opfyldt. Det gøres således gældende, at fikseringerne er at kende ulovlige.

3. Vedr. tvangsfikseringen foretaget den 31. januar 2019:

Klager nedlægger påstand om stadfæstelse af Det psykiatriske patientklagenævns afgørelse..."

A har under hovedforhandlingen om bæltefikseringen den 10. oktober 2017 supplerende anført, at det bestrides at der forelå et ubestrideligt samtykke til en bæltefiksering. Der var givet samtykke til et ukendt magtmiddel.

B var ikke klar over, at hun gav samtykke til en bæltefiksering. Samtykket var for vagt og var derfor ikke gyldigt.

A har under hovedforhandlingen om bæltefikseringen den 26. januar 2019 supplerende anført, at bæltefikseringen blev nødvendig af at der blev tilkaldt 4 betjente. A var indtil da på sin stue og døren var lukket. Han var ikke til fare for nogen, heller ikke sig selv.

Af journalen under den 26. januar 2019 kl. 22.23 er anført at patienten fremstod frustreret men rolig. Han burde i hvert fald have været løsnet på det tidspunkt. Det var en bekvemmelighedsfiksering. Personalet kunne godt have bragt fikseringen til ophør. Det kræver ikke en læge.

A har under hovedforhandlingen om bæltefikseringen den 31. januar 2019 supplerende anført, at han er enig i Patientklagenævnets afgørelse. Det følger af § 4, at man altid skal anvende det mindst indgribende tvangsmiddel.

Region Hovedstaden har i sit processkrift anført;

”... **ANBRINGENDER:**

Til støtte for de nedlagte påstande gøres det gældende, at betingelserne for tvangsfiksering har været opfyldt, jfr. psykiatrilovens § 14, idet tvangsfikseringen var nødvendig for at afværge, at sagsøger og andre, herunder personalet, blev bragt i nærliggende fare for at få skader på legeme eller helbred, idet sagsøger var udadreagerende i et sådant omfang, at der ikke kunne være anvendt et mindre middel end tvangsfiksering.

Det gøres endvidere gældende, at der er foretaget lægelige tilsyn i overensstemmelse med psykiatrilovens bestemmelser i de perioder, hvor tvangsfiksering har været anvendt – udover nogle få timer...”

Regionen har under hovedforhandlingen supplerende anført, at afgørelsen vedrørende fikseringen den 10. oktober 2017 ikke skal hjemvises. Det forelå et samtykke til magtanvendelse fra As mor.

Fikseringen den 26. januar 2019 kunne ikke have været bragt til ende tidligere. Man havde ved tidligere lejligheder prøvet at løsne for tidligt, med dårligt resultat. Det var ikke personalet, der optrappede situationen, men de ved, at det tager nogen tid, før A er nede igen, når han er i affekt.

Rettens begrundelse og afgørelse

Bæltefikseringen den 10. oktober 2017

Det fremgår af udtalelse af 22. maj 2019 fra overlæge D, at det på et netværksmøde den 4. oktober 2017, hvor As mor, B, deltog blev vurderet at det bedste for A vil være en længerevarende indlæggelse på intensivt afsnit. På sigt vurderedes han også at ville have behov for mere støtte end der kan gives på ..., og at "Mor samtykker til denne plan".

Bhar under hovedforhandlingen forklaret, at hun blev orienteret om datoen for flytningen, og at man ville kunne komme til at bruge magt for at overflytte ham. Hun samtykkede til overflytningen til afdeling X. Hun har ikke samtykket i, hvordan man ville få ham derover, kun hvilken dato. Hun havde fået at vide, at det kunne komme på tale at anvende magt, men ikke hvilken. Hun var ikke klar over, at der ville blive tale om bæltefiksering. Hun havde alene fået at vide, at han ville blive overflyttet med magt, hvis han ikke ville medvirke, og det havde hun samtykket i, men hun vidste ikke, at der ville blive tale om fiksering. Hun var ikke klar over konsekvenserne af det.

Af journalen for den 10. oktober 2017 kl. 10.28 fremgår, at B er gjort bekendt med at såfremt pt. ikke kan samarbejde og overflytning skal foregå med tvang vurderes mindstemiddel at være kortvarigt bælte.

På den baggrund finder retten at kunne lægge til grund, at B var informeret om, at det tvangsmiddel, der kunne blive tale om, ville være bæltefiksering og hun må derfor anses at have givet et informeret samtykke til etableringen af bæltefikseringen.

Etableringen af bæltefikseringen var derfor omfattet af psykiatrilovens § 1, stk. 4, og var derfor ikke en tvangsfiksering efter psykiatrilovens § 14, der kan indbringes for det Psykiatriske Patientklagenævn efter lovens § 35.

Efter grundlovens § 71, stk. 2 må der kun ske frihedsberøvelse med hjemmel i lov. En tvangsfiksering vil som udgangspunkt være en frihedsberøvelse i grundlovens forstand.

Hvis der er givet et informeret samtykke til fikseringen, vil der efter psykiatriloven ikke være tale om en tvangsfiksering. Etablering af en fiksering med informeret samtykke fra den, der fikses, vil endvidere ikke kunne anses for en frihedsberøvelse i grundlovens forstand.

Da A er mindreårig, følger det af forældreansvarslovens § 2, at det er forældremyndighedsindehaveren, der som udgangspunkt træffer bestemmelse om hans personlige forhold. Sundhedslovens § 17, giver som en undtagelse herfra en mindreårig, der er fyldt 15 år, retten til selv at tage stilling til om der skal gives samtykke til behandling.

En mindreårig under 15 år kan ikke selv give samtykke til en behandling.

Psykiatrilovens § 1, stk. 4 præciserer, at en forældremyndighedsindehaver kan give informeret samtykke til indlæggelse, ophold og behandling på psykiatrisk afdeling for en mindreårig under 15 år.

Retten finder ikke, at psykiatrilovens bestemmelser om informeret samtykke for mindreårige under 15 år strider imod grundlovens § 71, stk. 2.

A gives derfor hverken medhold i sin principale eller subsidiære påstand.

Det Psykiatriske Patientklagenævns afvisning af klagen stadfæstes derfor.

Bæltefikseringen den 26. januar 2019

Af de af Det Psykiatriske Patientklagenævn anførte grunde, tiltræder retten, at bæltefikseringen var nødvendig for at afværge, at A gjorde skade på sig selv eller andre, og at betingelserne i psykiatrilovens § 14, stk. 2, nr. 1 og § 15, stk. 2 var opfyldt, samt at tvangsfikseringen ikke skulle have været bragt til ophør tidligere.

Der er yderligere lagt vægt på, at det af journalen fremgår, at A kl. 2.10 var vågen og gerne ville ud af bæltet. Da social- og sundhedsassistenten fortalte ham, at det ikke kunne ske, men at hun gerne ville ringe til lægen, blev han truende overfor hende. Kl. 3.29 kunne der ikke laves aftaler med A vedrørende mad, og han var fortsat truende overfor personalet. Kl. 3.48 kunne der laves aftaler med A om servering af noget mad, hvorefter han kort efter faldt i søvn. Kl. 6.00 fik A igen mad og ved bæltetilsyn kl. 7.30 var han rolig og blev løsnet fra bælte og fodrem.

Journalnotaterne fra omkring kl. 22.30 – 23.00 kan ikke føre til et andet resultat.

Bæltefikseringen den 31. januar 2019

Af de af Det Psykiatriske Patientklagenævn anførte grunde tiltræder retten, at det ikke er godtgjort, at der var gjort tilstrækkeligt for at undgå tvangsfiksering, herunder at der var givet A en passende betænkningstid i forbindelse med oplysninger om overflytningen til sikret institution, og at psykiatrilovens § 4 derfor ikke var opfyldt.

Afgørelsen stadfæstes derfor vedrørende denne bæltefiksering.

THI KENDES FOR RET:

Det Psykiatriske Patientklagenævns afgørelse af stadfæstes i det omfang den er påklaget.

Ingen af parterne betaler sagsomkostninger til den anden part eller til statskassen.

Vejledning

Retten har afsagt dom i sagen.

Hvis du er utilfreds med afgørelsen, kan du anke dommen til landsretten.
Fristen for at anke er 4 uger fra dommens dato.

Du kan anke dommen på minretssag.dk ved at trykke på knappen "Opret appel" og derefter vælge "Anke" og følge vejledningen der.

Du skal ikke betale retsafgift for ankesagen.

Du kan få mere vejledning på domstol.dk.

